

Şeytan avı

HASAN BÜLENT KAHRAMAN

Kimbilir benim gibi kaç kişi şu son birkaç günde 'şeytan avı'na çıkmış insanlara rastlamış, belleğine birkaç ilkellik ve saçmalık görüntüsü kaydetmiştir. Gene de iki resim öne geliyor.

Devletin, daha Türkçesi bozuk, birikimi kurduğu üç beş kırık cümleden belli güvenlik görevlisi gençlerin 'alındığını' söylüyor. Sonra anlaşılıyor ki, hepsi salınmıştır. Çünkü ortada suç, sanık, suçlu yoktur. Olup biten sırf toplumun olmazsa yaşayamayacağı korkularını ayakta tutmak içindir.

İkinci resim daha da vahim. Ortada bir cinayet olduğu muhakkak, hatta cinayeti itiraf eden sanıklar da var. Gene de bir garabet kendisini hissettiriyor. Sanki itiraf 'edilmemiş', 'ettirilmiştir.' Artaud, Van Gogh için, 'O toplumun intihar ettirdiğidir,' demişti. Bu defa da, öyle oldu. Kitlenin vahşetle iç içe olmaktan kaynaklanan şehveti doyurulmak için itiraf

'ettirildi.' Art arda 'cinayet yerinde yaptırılan tatbikatlarda', 'soğukkanlı tavırlarıyla dikkat çeken' sanıklara 'ettirdiğimiz' itiraflarla kıyım, yok etme tapınması içinde, bunun bir şiddet olduğunu unutarak, duygularımızı biliyor, bir sonraki kurbanı daha trajik, bir o kadar da komik yöntemlerle boğmaya hazırlanıyoruz. Son 'itiraf ettirme' senaryosu da saniğe 'satanist terör örgütü' kurdurma üstüne kuruluydu. Üstelik ne yaptığını da öğrendik: 'Ayinler... kurbanlar...' O zaman elbette dava Devlet 'Güvenlik' Mahkemesi'ne gidebilirdi.

Terör! Korkunun kaynağı olan bu sözcüğün ne garip bir kaderi var. Fransız Devrimi'nin 'terör dönemi'nden 12 Mart'a, Deniz Gezmiş'lere, sonra İslami Terör Örgütü'ne ve nihayet Satanist Terör Örgütü'ne kadar geldik. Bu aslında bu toplumun korku topoğrafyasıdır. Her kış gelen komünizm, daima içimizde olan irtica ve nihayet şeytancılık. Korku bu toplumun eroini. Bu toplumun yönetenleri yönetilenleri korkuyla bir arada tutuyor. Korku bizim iletişim aracımız. Onunla toplumsal dayanışma ve paylaşma duygularımızı da fark

ediyoruz. Toplu tapınmamızı gerçekleştiriyor, sonsuz bir masalın büyüü içinde asla erginleşmeyeceğimiz bir çocukluğu yaşıyoruz.

Bütün bunlar bana iki şeyi anımsatıyor. İlki, Goya'nın o görkemli çizimi ve adı: 'Aklın Uykusu Canavarlar Doğuruyor'. Muhakkak ki, aklımız hiç uyanmadı. İkincisi, bir resimle ilgili. Bir genç elinde parçaladığı bir kediyi tutuyor; pişirip yiyecekmiş. O zaman aklıma Yukio Mişima'nın küçük bir mücevher olan romanı 'Denizi Yitiren Denizci' geliyor. Acaba, o genç, o romanda kedileri parçalayan çocuğu okumuş mudur? Mişima'nın sonunda harakiri yaparak öldüğünü biliyor mudur?

Benim bildiğim şu: Şiddet, olmayan bir korkudan beklenir ve sonunda her şeyi kapsayan bir faşizme dönüşür. O gencin ürettiği şiddetin asıl suçlusu toplumdur. Toplum bunu biliyor. O nedenle gerçek suçluyu değil, siyah tişört giyenleri 'alıyor'. Ya da tatbikat yaptırılan sanıkların oracıkta 'infaz edilmesi'ne çalışıyor. Bir 'tören' mantığı ve düzeni içinde. O zaman soralım: Asıl ayin yapanlar kim, asıl kurbanlar kimler?